

Bij het vertrek uit Porto Santo is het zonnig met een licht briesje uit het NO. Onder grootzeil alleen, varen we pal voor de wind gezapig en relaxt langs de zuidzijde van het eiland en bewonderen "de hoofdstad" van Porto Santo dit keer vanaf het water.

Bij de zuidwest-kaap, als de wind iets meer van stuurboord inkomt en aantrekt tot een 6je, wordt de gennoa een puntje uitgerold en spoedig daarna verdwijnt de laatste kaap van Porto Santo uit het zicht. Over een compleet lege oceaan spurt de Zeezwaluw naar het 500 mijl verderop gelegen Santa Maria, het meest zuidoostelijk gelegen eiland van de Azoren Archipel.

Murphy opnieuw als ongenode gast

De hele eerste dag wordt gekenmerkt door

wisselende windsterktes en de motor moet regelmatig aan het werk. Als we de motor voor de 2de keer willen starten, gebeurt er nix. De startaccu blijkt het na (pas) 11 jaar voor gezien te houden. De motor start gelukkig direct als we switchen van start- naar gebruiksaccu. Vorig jaar werd de verbruik(licht)accubank met een 3de accu uitgebreid waardoor we nu ruim voldoende capaciteit hebben om de motor daarop te starten. Om geen risico op kortsluiting te lopen wordt de overleden startaccu voor de zekerheid losgekoppeld. De sleepgenerator en het zonnepaneel laden nu dat het een lieve lust is en komen regelmatig in regeling omdat de accu's vol zijn. Ja, ze hoeven nu geen "dood paard" meer te reanimeren (opladen)!

Een paar uurtjes later "hikt" de motor af en toe (wisselt in toerental). We kijken elkaar somber aan want dit geluid herkennen we direct. Hoogstwaarschijnlijk algen in de dieseltank. Riens duikt naar binnen en reinigt het grof(voor)filter en verwisselt het diesel fijn filter. De motor loopt daarna weer als een zonnetje. Na aankomst in Santa Maria moet de dieseltank zo snel mogelijk worden afgetapt om te zien of er inderdaad algen inzitten. De oorzaak was inderdaad een kleine

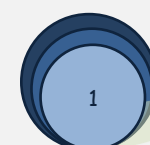

hoeveelheid water met algen in de tank. Na toevoeging van wat extra algendoder en het afzuigen van het water, wordt de ellende binnen de perken gehouden.

Als je bijgelovig bent, zou je nu met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid wachten op het volgende debacle, want alle slechte- of jobstijdingen komen toch immers in 3-en?

Gelukkig bleef een 3de disaster uit en konden we de rest van de trip heerlijk zeilen. Het weer hield zich netjes aan de voorspelling, een perfecte bakstag wind van 15-20kn continue uit het NO.

We zijn zelfs een beetje lui geworden op dit traject. Monty de windvaan, in zijn nieuwe jas, stuurde de Zeezwaluw onvermoeid, terwijl er nooit een overstagmanoeuvre hoefde te worden uitgevoerd. Met een gemiddelde snelheid van 5 mijl per uur zeilden we op een meestal compleet verlaten oceaan, naar ons doel. Waarschijnlijk is onze route een incurante want in 4 dagen zagen we slechts 2 vrachtschepen en al helemaal geen zeilschepen. Zelfs dolfijnen, schildpadden of ander zeeleven lieten zich niet zien.

Van Porto Santo via Santa Maria (Azoren) naar Portugal

Op donderdag 12 augustus om 12 uur 's middags lopen we na 510 mijl in 100 uur de marina van Vila do Porto op Santa Maria binnen. Met een leuke omweg zijn we dan toch op ons zomerdoel, de Azoren aangekomen.

Helpende handen net als thuis

Bij het aanlopen van de kust en het binnenlopen van de voorhaven worden we nog even getrakteerd op stevige windstoten vanuit het dal waarin de marina ligt.

Gelukkig kunnen we bij de aankomststeiger langsscheeps afmeren en worden een handje geholpen door de Australische catamaran zeiler naast ons. Stilletjes hopen we dat we kunnen blijven liggen totdat de wind wat is geluwd en de stroming minder sterk is. Het verval van 3m veroorzaakt namelijk een behoorlijke stroming in de marina.

Een vriendelijke en uiterst behulpzame, knappe vrouwelijke marinamedewerkster heet ons welkom en overstelt ons met informatie. Helaas, we kunnen niet aan de aankomststeiger blijven liggen. In de loop van de middag wordt een 21m lang zeiljacht verwacht en de enige beschikbare plek voor deze loeris is de plek waar wij nu liggen.

Als we de aankomststeiger verlaten en het "paadje" invaren naar ons plekje, staan er al 4 mensen gereed om onze lijnen aan te nemen. We worden opnieuw welkom geheten, dit keer in het Nederlands. Al kletsend verloopt het afmeren perfect. De gezellige aankomst babbelt met de helpers is kort omdat

ze (terecht?) vermoeden dat we vast wel "moe" zullen zijn na onze 4-daagse zeiltrip.

De vermoeidheid valt reuze mee en na de gebruikelijke marina aankomstbesognes zoals; stekker in de 220V walstroom en alles wat opgeladen moet worden aan de prik is gelegd, zijn volbracht, absorberen we tijdens het aankomstdrankje in de kuip, onze nieuwe achtertuin.

Aan de ene kant een stevige steile berghelling met een fort op de top, terwijl aan de andere zijde van de haven een bedrijvige en rumoerige vissershaven afsteekt tegen een vulkanische bergrug. Vanuit de kuip kunnen we alles wat de haven in en uit gaat haarscherp in de gaten

houden, erg plezierig met onze nieuwsgierige geaardheid!

Marina Vilo do Porto

Zeezwaluw in marina

Fort boven op de berg

Met uitzicht over de marina

Van Porto Santo via Santa Maria (Azoren) naar Portugal

Tijdelijke marina bewoners en Santa Maria Eiland

In de marina liggen tussen de 6 buitenlandse zeilboten 2 Nederlandse schepen. Het zijn de 28ft Vancouver "Spindrift" van Tom en Joke en de OVNI "J&B" van Jan & Baukjen.

Beiden kennen het eiland van vorige bezoeken en ze praten ons helemaal bij over Santa Maria's speciale plekjes. Ze hebben alle tijd want zij liggen nl te wachten op een gunstig weerwindow. De één wil naar Madeira en de ander richting Portugese kust.

Overzicht marina vanaf de berg

De eerste twee dagen beperken we onze ontdekkingstochten tot het haventerrein, draaien wasjes, water uit dieseltank slurpen, rommel opruimen en de website bijwerken. De burens leren we nader kennen en de benen worden gestrekt door heuvel-op naar het dorp met mooie oude straatjes en kerkjes te lopen om verse broodjes te kopen.

Vroeg in de ochtend van de 2de dag zien we Jan in zwembroek, compleet met tuigje, ademapparaat en duikbril te water gaan terwijl een knalgele "slang" achter hem aan dobbert. Boukjen doet "iets" geheimzinnigs in de kuip terwijl ze Jan in de gaten blijft houden.

We nemen poolshoogte en zien dat Jan van een "Decksnorkel" (een soort freediver) gebruik maakt om de schroef en het onderwaterschip schoon te maken.

Als hij klaar is met de onderwaterwerkzaamheden, krijgen we uitleg over het wonderapparaat. Het blijkt een luchtcompressor voor duikwerkzaamheden en werkt gewoon op het 12V boordnet. Terug op de Zeezwaluw gaan we direct "Googelen" voor uitgebreidere productinformatie vooral prijs en waar te bestellen.

Al vrij snel zijn we ervan overtuigd dat dit "het" apparaat voor ons is. Het zal ons instaat stellen om onderwater de schroef (Maxprop) te smeren, anodes te vernieuwen en het onderwaterschip van zeeleven te bevrijden. Dat doen we nu allemaal op onze 50+ longcapaciteit. Na wat uitzoekwerk bestellen we de Decksnorkel via het internet in de UK. Opnieuw zullen we moeten wachten op spulletjes voor we verder kunnen reizen.

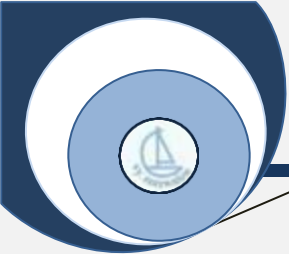

Kerk op centraal plein Vdp

Roestige kennis en verkenningstochten

Via één van de schepelingen vernemen we, dat de auto van de in de marina gelegen Duitse Catamaran te huur is. Het blijkt een hoog bejaarde, ietwat roestige en luchtige Toyota te zijn. De huurprijs is de helft van het eilandverhuurkantoor en 2 dagen lang is de rode amechtige Japanner ons middel van vervoer voor de verkenning van het 17km lange en 9,5km brede vulkanische eiland. Maar hoe is onze kennis van ontdekkingen in de oudheid? Voor ons was het opfrissen van die kennis en we laten jullie even meegenieten.

Van Porto Santo via Santa Maria (Azoren) naar Portugal

Rond 1430 werd Santa Maria voor het eerst aangelopen door Portugese zeilschepen om water en verse

Uitzicht vanaf Pico Alto

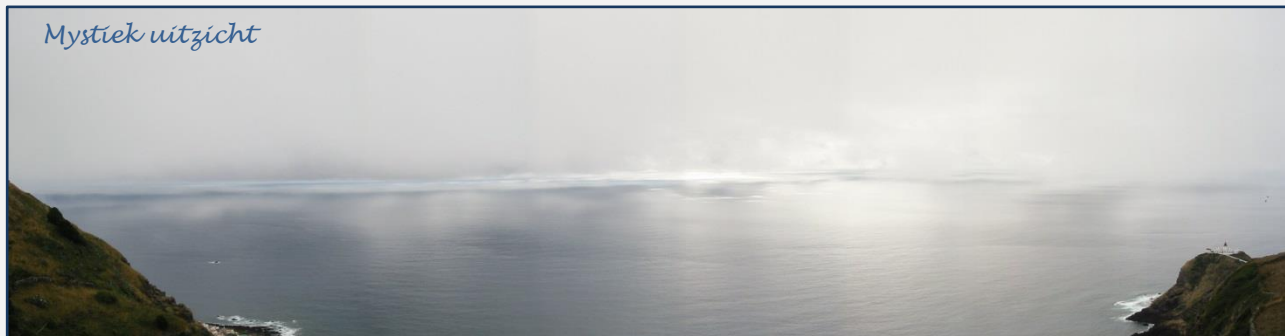

voorraden in te slaan. Het duurde echter tot 2de helft van de 15de eeuw voordat onder leiding van Gonçalo Velho Cabral de eerste nederzettingen werden gebouwd. Het eerste dorp ontstond langs het beekje Ribeira do Capitão, aan de oostzijde van het eiland waar nu Santana ligt. De groei van de eilandbevolking was na deze kolonisatie langzaam maar gestaag. In de veertiger en vijftiger jaren van de vorige eeuw, groeide de bevolking explosief, onder anderen door de aanleg en ingebruikname van het vliegveld. Rond 1960 bereikte het inwonertal zijn hoogtepunt van 13.233. Nadien liep het echter weer terug t.g.v. emigratie naar de USA, het naburige eiland Sao Miguel en het

vasteland van Portugal. In 2001 woonden er 5.628 mensen die hoofdzakelijk in de landbouw werkzaam zijn. Vilo do Porto is de enige stad en verder zijn er 5 dorpjes verspreid over het eiland.

De eerste dag gaan we richting hoogste punt van het eiland, de 587m hoge Pico Alto. Helaas is het uitzicht beperkt door een laaghangend wolkendek. Als we weer naar beneden rijden over een weg door een soort mini regenwoud, ontvouwt zich in een haarspeldbocht met uitzicht over zee, een mystiek schouwspel. Door de laaghangende wolken boven zee is er een heilig kleurenspeel door zee, mist, wolken en zonneschijn. Het is onmogelijk te beschrijven naar welk wisselend lichtspel we zeker een halfuur ademloos hebben staan kijken. De foto laat iets daarvan zien.

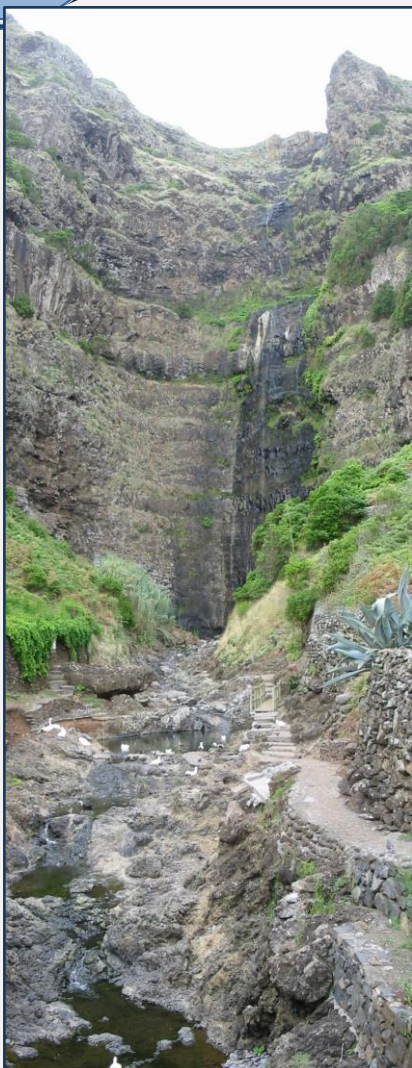
Mystiek uitzicht

Vlak bij de steile kaap liggen op zeeniveau de schamele resten van een oude walvisfabriek. Er is geen toegevoegde waarde om het steile klipgeite-npad naar beneden (en terug) te lopen in de hoop het wat beter te zien dan we nu van bovenaf kunnen.

Ruïnes whaling station

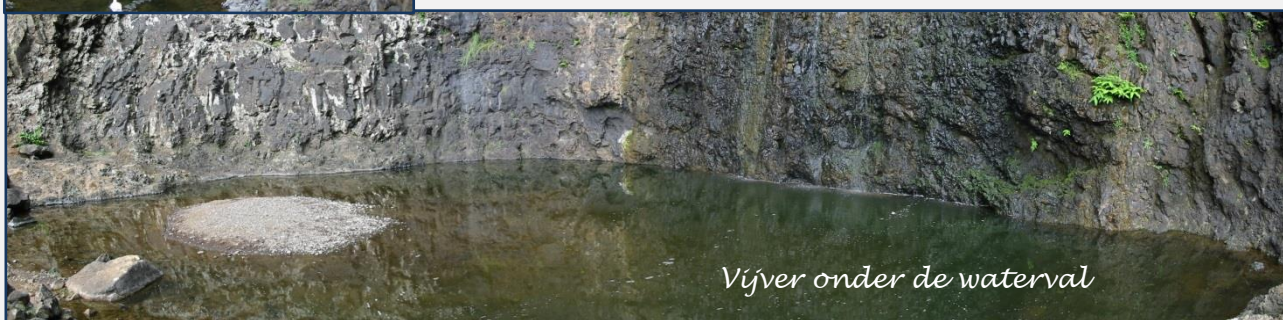

Verderop langs dezelfde kustweg liggen een aantal watervallen. Bij de meest imposante nemen we een kijkje. Omdat het zomer is, valt de cascade van water wat tegen, het is meer te vergelijken een miezerig druppelende douche. De kloof waarin de waterval uitkomt, steelt echter onze harten. Rondom allerlei soorten vegetatie in eindeloze schakeringen groen.

Groentinten op de wijnstruiken helling

Daar midden tussen, in de poelen en stroompjes, zwemmen, spelen, suffen en wandelen diverse soorten eenden en ganzen met hun jongen. Langs de kloof groeien verwilderde wijnranken en omlijsten trapsgewijs de steile wanden. Alleen de geluiden van de natuur en het ruisen van de zee zijn te horen, schitterend.

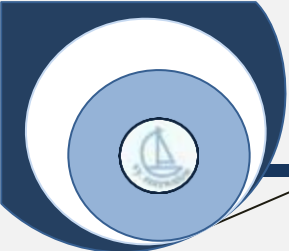
Vijver onder de waterval

Via de steile kustweg langs de oostzijde rijden we terug naar de marina.

Columbus en de gewone man

De 2de dag gaan we opnieuw naar de Pico Alto in de hoop nu een mooi uitzicht te hebben. Weer pech, het wolkendek is nog dikker en het weggetje met de dichte bomengroei van Japanse ceders, lijkt nu echt een regenwoud. De weg is kletsnat en alles druipt terwijl het 27° C is.

Via een mooie slingerende weg door een klein stukje bergachtig gebied, rijden we noord-westwaarts richting kust waar Anjos ligt. Hier is het eiland weer vlakker en zien we weilanden met koeien en schapen. Nog verder naar de kust wordt de begroeiing alsmear schaarser en bestaat voornamelijk uit lage planten en cactussen. Er is zelfs een heus woestijnlandschap van rode klei, de "Barreiro da Faneca" geheten.

Van Porto Santo via Santa Maria (Azoren) naar Portugal

Het plaatsje Anjos is meer een gehucht dan een dorp maar het geniet bekendheid omdat Columbus hier geland zou zijn op de terugweg van "het ontdekken van Amerika". Bij de "haven" is een piertje maar dat is nieuw.

Haven pier in Anjo

We vragen ons af of hij terwijl hij met zijn schip ten anker lag, beschutting heeft kunnen vinden in de niet al te diepe inham waar de heersende noordenwinden de ankerplek zeker onveilig moet hebben gemaakt.

Naast het standbeeld van Columbus én het kerkje wat hij bezocht zou hebben, kunnen we niets meer vinden wat herinnert aan de beroemde man, die hier ooit voet aan wal zette.

Standbeeld Columbus

+restant poort originele kerk en altaar

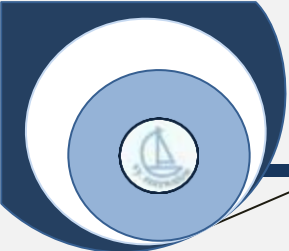
Via de weg langs het vliegveld rijden we terug naar de haven. Na de lunch springen we weer in de roestbak en bezoeken in Santa Bardera het enige museum dat Santa Maria rijk is. Het blijkt een erg klein museum (huis) te zijn. We worden rondgeleid en krijgen persoonlijk uitleg van de museumbeheerder. Via de diverse kamers krijgen we inzicht in het leven en wonen van de gewone man op Santa Maria door de eeuwen heen. Alle uitleg is in het Portugees maar onze gids vertaalt het in zijn beste Engels voor ons.

Het was zeker de moeite waard om dit bijzondere museum te bezoeken. 's Avonds brengen we de sleutels van ons vermoeide maar trouwe roestblik weer terug naar de eigenaar en waarschuwen hem dat één van de achterbanden wsch. lek is (finilek deed wonderen). We pompten de band zeker 3x per dag op. Ook één van de ruitjes sluit niet en lekt bij een flinke regenbui. Maar we hebben erg genoten van de 2-daagse rondrit over het eiland.

Bootklussen en sociale contacten

Tijdens het wachten op de deksnorkel klussen we af en toe weer even, [de ankerinformatie](#) op de website en het [Suffertje](#) worden geüpdate, de deknaden krijgen hier en daar weer een nieuw stukje Sikaflex en de stekkeraansluiting van het zonnepaneel een zelfgemaakt Epoxi-beschermkap.

Van Porto Santo via Santa Maria (Azoren) naar Portugal

Het sociale leven is gezellig en ontspannen met etentjes en borreluurtjes op de diverse schepen van verschillende nationaliteiten. Europese schepen zeilen hun rondje Atlantic via de Canarische Eilanden, terwijl Canadese schepen hun rondje doen via de Azoren.

Tussen alle besognes door maken we wandelingen naar oude vulkaanschoorstenen en bewonderen de bedrijvige activiteiten rond de tonijnvissers bij de haven.

Op maandag 30 augustus kunnen we de DeckSnorkel in ontvangst nemen en 2 uurtjes later ligt Riens al te water om hem uit te proberen.

Het gaat grandioos!

Binnen het uur is de schroef gesmeerd en een nieuwe anode geplaatst. Dit hadden we jaren eerder moeten kopen!

Hoe nu verder?

We hadden in onze reisplanning voor 2010 een dokbeurt op een van de Azoren Eilanden geplant. Echter, door de tussenstop in Porto Santo i.v.m. de gebroken bakstag gevolgd door de wachttijd op de nieuwe stag en daarna de wachttijd op Santa Maria voor de deksnorkel zijn we nu eigenlijk te laat in het seizoen om meerdere Azoren eilanden te bezoeken of de

dokbeurt (3-4 weken) hier nog uit te voeren.

Als we dat wel zouden doen, dan is het al snel eind september begin oktober voor we richting Marokko of Canarische Eilanden kunnen zeilen. Volgens alle pilots moet je eigenlijk voor half september van de Azoren weg zijn i.v.m. de zware depressies en harde winden die er dan heersen of je moet besluiten er te overwinteren. In de laatste optie zien we niets dus worden nieuwe plannen gesmeed.

Nu al naar de Canarische eilanden vinden we te vroeg terwijl in september in Marokko de marina liggelden nog sky-high zijn. Op de heenreis hebben we onze geplande 7 tot 8-daagse Atlantische zeilreis rechtstreeks naar de Azoren gemist. We besluiten dat we die alsnog willen maken, ter lering en vermaak. Toen we in 2003-2004 de winter in Portimão doorbrachten en later langs de zuidkust zeilden,

Van Porto Santo via Santa Maria (Azoren) naar Portugal

hebben we een aantal mooie ankerplaatsen zoals Alvor, Culatra en Alcoutim aan de Guardiana rivier niet bezocht.

Als we nu naar het Portugees vasteland zeilen, kunnen we die ankerplaatsen alsnog bezoeken en ook weer even een kippetje Piri-Piri eten en van houtskool gegrilde sardientjes genieten.

Aarzelen is er niet meer bij nu we weten wat we willen. Vanuit Santa Maria zeilen we rechtstreeks de 900 zeemijlen naar de Portugese zuidkust. De boot wordt weer klaar gemaakt voor vertrek, de watertank gevuld en de laatste boodschappen bij de plaatselijke winkels gedaan. De marina wordt betaald, gevolgd door een laatste gesprekje met de vriendelijke marina medewerkster waarna we met de achterblijvende schepen nog wat boeken ruilen en een afscheidsborrel drinken.

De volgende dag, zondag 5 september gaan om half 10 de lijnen los en zijn we op weg naar het vasteland van Portugal.

De 3de oversteek

Wegvarend van het eiland zit de lichte wind in het noordwesten en we rollen alleen de genua uit. Mr. Perkins bromt de hele ochtend zachtjes op de achtergrond mee. Later in de middag staat er voldoende wind om de genua te vullen en stilletjes vervolgen we onze weg op een rustige zee met een zonnetje aan een wolkenloze hemel. Als we nog een laatste keer omkijken naar het verdwijnende eiland zien we twee walvissen helemaal uit het water springen en dan als een super "bommetje" met een gigaplons terugvallen in zee. Het spectaculaire spel houdt even aan en als we zien met wat voor geweld dit gepaard gaat zijn we blij dat we niet te dicht in de buurt zitten. Later laten we ons vertellen dat de walvissen op deze manier van aangroeiend zeeleven proberen af te komen.

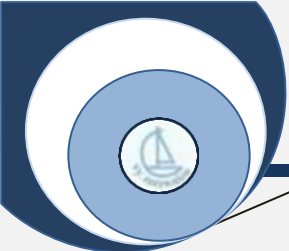

Het wordt een perfecte eerste dag en we klokken 95 mijl voor de eerste 24 uur! Aan het einde van de 2de dag hijsen we het grootzeil erbij omdat de wind iets naar het noorden draait en aantrekt tot 16kn. Nu stuiven we met halve wind over het water, dat schiet op! Midden in de nacht als we 20⁺ kn wind over dek hebben, rollen we de genua helemaal weg en kunnen daardoor weer wat comfortabeler in onze kooi liggen. Maar, hard blijft het gaan! Na 48 uur hebben we al 231 mijl afgelegd.

De derde dag wordt gekenmerkt door een rif in- en weer uit het grootzeil, wel of niet gevolgd door de genua meer of minder in- of uit te rollen. Zoals vaak het geval is, valt de wind die nachts ineens helemaal weg en is het tot 8 uur 's morgens motorsailen geblazen. Dan waait de wind weer met 12kn uit het NW en alle zeilen kunnen weer vol bij.

De volgende 2 dagen hebben we lichte winden uit het noordelijke kwadrant en regelmatig moet de motor bij om voortgang te houden. 10 en 11 september genieten we weer van flinke daggemiddelden doordat de wind ons met snelheden van gemiddeld 6kn over het water doet stuiven. Pas als we de befaamde (of beruchte) Cabo Sao Vinciënte naderen, trekt de wind niet aan maar zakt compleet weg.

In de donkere uren varen we langs het eerste stuk van de met lichtjes bespikkelde kust van Portugal. Ons doel, de ankerplaats net buiten [Lagos](#) ligt om 8 uur 's ochtends nog maar op een paar mijl varen als we de nieuwe weersverwachting al varend binnenhalen. De wind gaat via het noorden naar het zuidoosten draaien. Dat is pech want de ankerplek bij Lagos en die van Portimão liggen open voor zuidenwinden. We besluiten om door te zeilen naar het waddengebied bij [Olhão](#) en de beschutte ankerplek achter het eiland [Culatra](#) op te zoeken.

Van Porto Santo via Santa Maria (Azoren) naar Portugal

De zeilen worden weer gehesen als de wind aantrekt en al kruisend vervolgen we onze weg langs de kust van de Algarve. De 15kn ZO-wind zorgt voor een korte steile golfslag en we schieten met dat kruisen niet erg op. Om 6 uur 's avonds vinden we het welletjes en droppen het anker voor het strand net buiten de giga-jachthaven van Villamoura.

Na 855 mijl kan de motor af en de Zeezwaluw met haar crew kunnen op een lichte deining genieten van een goedgeslaagde en perfect verlopen 8-daagse reis. Zelfs het kokkerellen ging volgens plan en we hebben regelmatig maaltijden uit ons assortiment "Kombuisgeheimen" kunnen maken en eten.

3 x is scheepsrecht, want dit keer is alles heel gebleven aanboord van de Zeezwaluw. We nemen een drankje op deze perfecte tocht en gaan vroeg te kooi. De volgende dag halen we het juiste tij en varen het waddengebied van Faro/Olhão binnen om bij Culatra te ankeren.

Dat het anders liep lezen jullie in: "In de greep van de Algarve"

___/___

